

РЕШЕНИЕ

№ 1889

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 17.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **13703** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 404/15.11.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция "Източнобеломорски район" /Б. дирекция или БД ИБР/ към Министерството на околната среда и водите, с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за водовземане от повърхностен воден обект по Разрешително № 31420040/30.08.2013 г. за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2014 г., както следва: за периода от 01.01.2012 г.- 31.12.2012 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2013 г. до 15.11.2019 г. в размер на 3780.91 лева; за периода от 01.01.2013 г.- 31.12.2013 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2014 г. до 15.11.2019 г. в размер на 3209.98 лева; за периода от 01.01.2014 г.- 31.12.2014 г.- главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2015 г. до 15.11.2019 г. в размер на 2639.00 лева.

Релевираните основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и неспазване на установената форма- чл.146, т.2, т.3 и 4 АПК. Конкретните твърдения за тяхното осъществяване са, че оспореният акт не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като не съдържа фактическите и правни

основания за издаването му. Твърди се и допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в непредоставяне на възможност за участие в проверките и запознаване му с установяванията в Констативен протокол № 054/22.02.2019 г., което е нарушавало правото му на защита.

В о.с.з жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Заявява искане за присъждане на разносните за съдебното производство.

Ответникът - директорът на Б. дирекция „Източнобеломорски район“- [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Съображения по съществуто на спора излага в писмено становище от 13.02.2020 г.

Прокурор от С. градска прокуратура, редовно уведомена, не участва в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на акта.

Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

[фирма] е титуляр на издадено от директора на БД ИБР Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект № 31420040/30.08.2013 г., посредством изградени съоръжения - язовир „Доситеево“, Водно тяло с код BG3MA100R001 („р. М., от р. Сазлийка до границата), намиращ се в имот 000209, землището на [населено място], [община], област Х., ЕКАТТЕ 23011, с цели на водовземането: за напояване на земеделски култури - 3500 дка годни площи за напояване, в землището на [населено място], [община], област Х. и място на водовземането: В. кула, кота: 129,00, координати N 41° 55' 41.1'', E 26° 0' 56.67''. Разрешителното е с начален срок на действие 30.08.2013 г. и краен срок: 30.08.2020 г. Разрешеният годишен воден обем по целите на ползване на водата, съгласно Раздел „Разпределение па разрешения годишен воден обем за различните цели на ползване на подземните води" към издаденото разрешително, възлиза на 5 619 000 м³ годишно /за месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври/.

Видно от Констативен протокол №054/2019 г. /л.19-л.20 от делото/, на 22.02.2019 г. е извършена проверка от експерти на БД ИБР.Обективиранияте констатации са, че не е заплатена таксата за иззетото водно количество от жалбоподателя за периода 01.01.2012 г.-31.12.2014 г., , както следва:

-2012 г.- 5619000 куб.м.х 0,001 лв.=5196,00 лв. /пет хиляди шестстотин и деветнадесет лева/;

-2013 г.- 5619000 куб.м.х 0,001 лв.=5196,00 лв. /пет хиляди шестстотин и деветнадесет лева/;

-2014 г.- 5619000 куб.м.х 0,001 лв.=5196,00 лв. /пет хиляди шестстотин и деветнадесет лева/;

Отразено е, че проверката е за определяне на дължимата такса за водовземане от повърхностни води с цел напояване на земеделски земи във с издадено Разрешително № 31420040/30.08.2013 г.

На основание чл.194б, ал. 4 от ЗВ до дружеството е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх.№ ПО-02-78/01.03.2019 г., за дължимата такса за 2012-2014 г., възлизаща в общ размер на 16 857,00 лв., срока за заплащане – 7 дневен срок и банковата сметка, по която следва да се преведе дължимата сума. Писмото е получено

от представител на дружеството на 07.03.2019 г., видно от отбелязването на известието за доставка към него /л.18 по делото/. В законоустановения срок до 14.03.2019 г., не е постъпило плащане, както и не са входириani възражения срещу основанията и размера на определената такса.

С Уведомление изх. № ПО-02-7812 от 26.09.2019г., получено на 30.09.2019г., жалбоподателят е уведомен на основание чл.26, ал.1 АПК, че спрямо него започва производство за установяване на публично държавно вземане за дължимата от него такса, за периода 01.01.2012г. - 31.12.2014г. по Разрешително № 31420040/30.08.2013г., като му се дава 3-дневен срок да представи документ, удостоверяващ плащанията, които да са основание за намаляване на посочената в поканата за доброволно изпълнение сума. Жалбоподателят не е представил документи за плащане.

С Акт за установяване на публично държавно вземане № 404/15.11.2019 г. на директора на Б. дирекция „Източнoбеломорски район“, е установено е установено публично държавно вземане за водовземане от повърхностен воден обект по Разрешително № 31420040/30.08.2013 г. за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2014 г., както следва: за периода от 01.01.2012 г.- 31.12.2012 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2013 г. до 15.11.2019 г. в размер на 3780.91 лева; за периода от 01.01.2013 г.- 31.12.2013 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2014 г. до 15.11.2019 г. в размер на 3209.98 лева; за периода от 01.01.2014 г.- 31.12.2014 г.- главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2015 г. до 15.11.2019 г. в размер на 2639.00 лева.

Актът за установяване на публично държавно вземане е връчен на жалбоподателя на 22.11.2019 г., а жалбата до съда е подадена на 28.11.2019 г.

За изясняване спора от фактическа страна по делото е допусната и извършена съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/. Видно от приетото по нея заключение и документите по преписката, на 10.03.2015 г. е извършена проверка от Н. О. М. на длъжност експерт - контрол в Дирекция „Контрол“ в „Източнoбеломорски район“, Център П., и в присъствието на Д. Г. Ч.- ръководител отдел [фирма] при МС, клон Х. във връзка с постъпила Декларация по чл. 194б от Закона за водите с вх. № КД- 05-1632/11.02.2015 г., при която се констатира, че [фирма] - титуляр на Разрешително № 31420040/30.08.2013г. за водовземане от повърхностен воден обект язовир Доситеево в землището на [населено място] в имот 000209, общ. Х., обл. Х., осъществява водовземането чрез изградена водовземна кула, разположена в чашата на язовира, след което водата постъпва в основния изпускател и захранва ПС „Доситеево - 1“ чрез гасителна шахта. Разрешеният годишен лимит е 5 619 000 куб. м.

С Констативен протокол № Х - 41/2013 г. е установено, че на мокрия откос на язовирната стена на язовир „Доситеево“ са монтирани двуметрови метални рейки, разположени стъпаловидно на стената, посредством които се определят котите на водното ниво. При изслушването му в о.с.з. вещото лице уточнява, че рейката е специфичен начин за отчитане на изразходваното количество вода, но такъв тип измервателно устройство не е регламентирано в Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. ВЛ сочи, че таксата за водовземане, предмет на АУПДВ, е на базата на разрешения воден обем за периода, тъй като други документи, от които да е видно как е определена наложената на дружеството имуществена санкция за 2012 г. и за 2013 г. не се съдържат в кориците на делото и не са предоставени допълнително на вещото лице. Информацията в

подадените декларации за 2012 г., 2013 г. и 2014 г. не съответства на определените в АУПДВ суми.

В изпълнение на предписание т. 2 от Констативен протокол № X - 41/2013г. в офис „Х.“ на [фирма] се води дневник, който е прошнурован, пронумерован и заверен от Б. дирекция „Източнобеломорски район“, Център П., в който се водят записи от 01.03.2013 г., като в края на всяка десетдневка се нанасят котите на водното ниво на язовира, а на базата на десетдневките в края на всеки календарен месец се прави воден баланс на язовира.

В офис „Х.“ на [фирма] е наличен изготвен воден баланс за язовир „Доситеево“ за 2014 г.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е от процесуално легитимирана страна, в качеството на неблагоприятно засегнат адресат /чл.147, ал.1 АПК/, срещу подлежащ на съдебен контрол акт-чл.194б, ал.6 ЗВ и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган-директора на Б. дирекция, „Източнобеломорски район“. Компетентността на органа произтича от чл. 195б ЗВ.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основанието, на което е изчислена. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът-Разрешително №31420040/30.08.2013 г., Констативен протокол №054/22.02.2019 г., Писмо №ПО-02-78/01.03.2019 г. с характера на покана за доброволно заплащане на сумите, с което съдържащите се в тях факти и обстоятелства са асоциирани към мотивите на органа за издаването на процесното АУПДВ.

Актът за установяване на публично държавно вземане обаче е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, по следните съображения:

Редът за издаване на процесния АУПДВ, по арг. от чл. 166, ал.2 ДОПК, е редът за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с Закона за водите - чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 194, ал. 1 т. 1 б. "а", вр. с чл. 194, ал. 1 от ЗВ.

Съгласно чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1/ извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2/ платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3/ покана към лицето за доброволно изпълнение; 4/ констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението.

За началото на производството по издаване на акта, жалбоподателят е бил уведомен в съответствие с фактическите установявания на съда.

По силата на чл. 162, ал. 2 т. 3 ДОПК, публични са държавните и общинските вземания за такси, установени по основание със закон. Основанието за дължимост на

такси за водоползване е установено в чл.194 от ЗВ.

Законодателно е предвидено конкретния размер на дължимата такса да се определя с подзаконов нормативен акт-чл.194, ал.6 от ЗВ.

Механизмът на изчисляване на таксите в оспорения акт за установяване на държавно вземане е обвързан от ответника с текстовете на чл.1, т.1, б.“б“, чл.3, ал.1, чл.6, ал.1 и ал.2, чл.8, ал.2, посредством чл.10, ал.1, т.5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г., обн. ДВ бр.50/01.07.2011 г., изм. ДВ бр.3/10.01.2012 г., отм., но относима към периода до 2016 г. и Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г., обн.ДВ, бр.2 от 6.01.17 г. Преди всичко съдът отбелязва, че с оглед посочените в процесния АУПДВ периоди: 01.01.2012 г.-31.12.2012 г.; 01.01.2013 г.-31.12.2013 г.; 01.01.2014 г.-31.12.2014 г., Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г. е неотнормисима към случая. Второ, нормите от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и замърсяване /приета с ПМС №177/24.06.2011 г., обн.ДВ бр.50/01.07.2011 г., изм. ДВ бр.3/10.01.2012 г., отм., но действаща към процесните периоди/, на които се позовава ответникът в оспорения акт предвиждат следното:

За правото на ползване на водите се заплаща такса за водовземане от подземни води /чл.1, т.1, б.“б“/

Таксите за водовземане от повърхностни води и от подземни води се определят на база отнетия обем вода и в зависимост от целта на използване на водата /чл.3, ал.1/

Отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства /чл.6, ал.1/.

В случаите на повреда или несертифициране на измервателните устройства за изчисляване на таксата за водовземане или за замърсяване се вземат разрешените в разрешителното количества /чл.6, ал.2/

Таксата за водовземане от повърхностни води за производство на електроенергия от ВЕЦ се определя по следната формула:

$T = E \times W \times K$, където:

T е размерът на дължимата такса - лв.;

E - единичният размер на таксата - лв./куб. м;

W - размерът на ползвания годишен воден обем - куб. м;

K - корекционният коефициент, получен при разделянето на нетния пад на ВЕЦ на 450 /чл.8, ал.2/.

Единичният размер на таксата за водовземане от повърхностни води се определя съгласно следната таблица: Единичен размер на таксата – E (лв./куб. м) Всички други цели: 0,065 /чл.10, ал.1, т.5/

Едновременно с това в т.ІІ от оспорения АУПДВ са обусловени изводи за наличие на парични задължения за разрешеното право за водовземане от подземни води по Разрешително №31420040/30.08.2013 г., за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2014 г. за водовземане от повърхностни води и са изчислени, както следва 5619 000 куб.м. x 0.001 лв/куб.м. Така обусловените изводи не съответстват на посочените от органа основания по „чл.8, ал.2, посредством чл.10, ал.1, т.5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г., обн.ДВ бр.50/01.07.2011 г., изм. ДВ бр.3/10.01.2012 г., отм.“

Обусловените словесно изводи сочат приложението на друго правно основание- това по чл.8, ал.1 и чл.10, ал.1, т.2 от тарифата.

Трето, от събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е титуляр на Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект № 31420040/30.08.2013 г., издадено от директора на БД ИБР, за водовземане от повърхностен воден обект посредством изградени съоръжения - язовир „Доситеево“, намиращ се в имот 000209, землището на [населено място], [община], област Х., ЕКАТТЕ 23011, с цели на водовземането: за напояване на земеделски култури - 3500 дка годни площи за напояване. Разрешеният годишен воден обем по целите на ползване на водата, съгласно Раздел „Разпределение па разрешения годишен воден обем за различните цели на ползване на подземните води" към издаденото разрешително, възлиза на 5 619 000 куб.м. годишно /за месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври/.

На основание чл.194, ал.1, т.1, б.,,а" и чл. 194а, ал. 1 ЗВ и чл.10, ал.1, т.2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, за предоставеното право за водовземане от изградено съоръжение - язовир „Доситеево“, намиращ се в имот 000209, землището на [населено място], титулярът на разрешителното дължи такса, която се определя на база отнетия обем вода по показания на монтирано, работещо и отговарящо на нормативните изисквания измерващо устройство, в зависимост от целта на водовземането.

В Разрешителното е посочен начален срок на действие 30.08.2013 г. и краен срок: 30.08.2020 г.

Проверката обективизирана в Констативен протокол /КП/ № 054/22/02/2019 г., въз основа на която са установени процесните задължения, е във връзка с дължими такси по Разрешителното за водовземане от повърхностен воден обект № 31420040/30.08.2013 г.

Както с КП, така и с АУПДВ обаче са установени задължения за период извън този, определен в разрешителното, а именно от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., както и от 01.01.2013 г. до 30.08.2013 г., като никъде в оспорения АУПДВ не е посочено нито фактическото, нито правното основание за включване на така посочените периоди. Напротив, както съдът вече посочи, в т.ІІ от АУПДВ е обусловен единствено извод, че паричните задължения са “ за разрешеното водовземане от подземни води по Разрешително №31420040/30.08.2013 г. за водовземане от повърхностен воден обект. В тази връзка следва да бъде посочено, че включително в становището на ответника, заведено с вх.№5379 от 17.02.2020 г. по регистъра на АССГ, изрично се иска да не се кредитира заключението в частта, в която ВЛ изследва декларацията на дружеството-жалбоподател по чл.194б от ЗВ по Разрешително №0729/29.11.2005 г. по съображения, че такава декларация по Разрешително №31420040/2013 г. не била налична. За периода от 01.01.2012 г. до 29.08.2013 г. жалбоподателят обаче не би могъл да дължи таксите за водовземане от изградено съоръжение - язовир „Доситеево“ по Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект № 31420040/30.08.2013 г. , послужило като основание за издаване на АУПДВ, тъй като към този момент същото не е било издадено и е извън посочения в самото разрешително срок на действие- действие: 30.08.2013 г. - 30.08.2020 г.

Предметът на доказване в съдебното производство не може да бъде

определян въз основа на събраните по делото доказателства, вкл. и посредством заключение на вещо лице, тъй като последните имат значение единствено за обосноваването на оспорения акт. Логически е невъзможно да се установява нещо, което не е очертано конкретно от фактическа страна.

Съдът не може да попълва и изменя фактическите основания за издаването на акта, като освен това в случая е налице, както противоречие между словесното описание на механизма изчисляване на дължимите задължения и посочените като приложения от органа норми от тарифата, така и непосочени от органа фактически и правни основания.

Съдът е наясно с нормата на § 9 от ДР на ЗВ, съгласно който когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му. Позоваване на § 9 от ДР на ЗВ в АУПДВ обаче не се съдържа. Отделно от това към АУПДВ не са асоциирани документи, чрез изричното препращане към тях от органа, които да позволят на съда да установи осъществено ли е водоползване през процесния период, в частта извън срока действие на Разрешително №31420040/2013 г., това водоползване без основание ли е било, съответно намирало ли си е дружеството в процедура за издаване или преоформяне на разрешителното му. Не са изложени и никакви фактически основания защо не са приети декларациите на дружеството за отнетия обем вода, а дължимите такси са изчислени на база разрешените в разрешителното количества. Затова и съдът не коментира, дали рейката, която се ползва на процесния обект е годно измервателно средство по смисъла на Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол

Очевидно е, че административният орган не е събрал необходимите доказателства и не е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК. Не е установил и не се е позовал на относимите и необходими спрямо конкретния случай факти и обстоятелства. Непълнотата в мотивите /като фактически и правни съображения/, заедно с противоречията между словесна и цифрова квалификация на приложения от органа правни основания, обуславя отмяната на акта, като издаден при съществени процесуални нарушения-чл.146, т.3 АПК.

Както съдът вече посочи, процесният АУПДВ се издава по реда на АПК, а не по реда на ДОПК. Поради това актът на съда не може да замести по същество този на органа. Допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила, обуславя отмяната на акта и връщането на преписката за ново произнасяне.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК и чл.78, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК своевременно заявеното искане на жалбоподателя за присъждането на направените по делото разноси е основателно. То следва да бъде уважено за доказан им размер, посочен в списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК-650 лева, от които 50 лева-заплатена държавна такса и 400 лева-заплатено възнаграждение за вещо лице и 200 лева-възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт, определено

съгл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание препращащата норма на чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. 3 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Акт за установяване на публично държавно вземане № 404/15.11.2019 г., издаден от директора на Б. дирекция "Източнореломорски район" към Министерството на околната среда и водите, с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за водоземане от повърхностен воден обект по Разрешително № 31420040/30.08.2013 г. за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2014 г., както следва: за периода от 01.01.2012 г.- 31.12.2012 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2013 г. до 15.11.2019 г. в размер на 3780.91 лева; за периода от 01.01.2013 г.- 31.12.2013 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2014 г. до 15.11.2019 г. в размер на 3209.98 лева; за периода от 01.01.2014 г.- 31.12.2014 г.- главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2015 г. до 15.11.2019 г. в размер на 2639.00 лева..

ВРЪЩА ДЕЛОТО КАТО ПРЕПИСКА на директора на Б. дирекция "Източнореломорски район" към Министерството на околната среда и водите за ново разглеждане и произнасяне в съответствие с дадените в мотиваната част на решението указания по прилагането на закона.

ОСЪЖДА Б. дирекция „Източнореломорски район“- [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева, разноси за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: